

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0763 van 17 december 2013
in de zaak 1011/0141/SA/8/0140

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dirk ABBELOOS
kantoor houdende te 9200 Dendermonde, Noordlaan 82-84
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

*Tussenkomen
de partij:*

de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Roland DE ROUCK

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 oktober 2010, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 september 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove van 12 november 2009 onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft beslist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove van 12 november 2009 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij met betrekking tot de vordering tot vernietiging is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de eerste kamer, werd op 17 oktober 2013 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 5 november 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Wouter HAELEWYN heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partijen en hun advocaat Dirk ABBELOOS, zijn gehoord.

Mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de verwerende partij is gehoord.

Advocaat David MATTHIJS die loco advocaat Roland DE ROUCK verschijnt voor de tussenkomende partij is gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 11 februari 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 21 februari 2011 de tussenkomende partij, als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning, toegelaten om in de debatten tussen te komen en vastgesteld dat het verzoek ontvankelijk is.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 17 april 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van twee aanpalende handelsruimten tot één restaurant met aanhorigheden”*.

De percelen zijn, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, gelegen in woongebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 4 mei tot en met 3 juni 2009, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert gunstig op 2 juli 2009.

De brandweer adviseert gunstig op 7 augustus 2009.

Op 5 november 2009 adviseert de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar als volgt gunstig:

“..."

Gelet op de aanvraag voor het verbouwen van 2 aanpalende gelijkvloerse handelsruimten tot 1 restaurant met aanhorigheden;

Overwegende dat het terrein op het gelijkvloers 100% toegebouwd wordt en ingericht wordt als restaurant met bijhorende bergingen en sanitair;

Overwegende dat geen parking bij de horecazaak ingericht wordt;

Overwegende dat de brandweer en de afdeling wegen en verkeer een gunstig advies uitbrachten;

Overwegende dat de uitbreiding meer dan 75m² beslaat zodat het advies van de gemachtigde ambtenaar vereist is;

Gunstig op voorwaarde:

- *het advies van de brandweer is strikt na te leven.*

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove verleent op 12 november 2009 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij:

“..."

Het College van Burgemeester en Schepenen heeft kennis genomen van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, uitgebracht op 5 november 2009. Het overwegende luidt als volgt: ...

Het beschikkende gedeelte ervan luidt als volgt:

Gunstig

Gelet op de aanvraag voor het verbouwen van 2 aanpalende gelijkvloerse handelsruimten tot 1 restaurant met aanhorigheden;

Overwegende dat het terrein op het gelijkvloers 100% toegebouwd wordt en ingericht wordt als restaurant met bijhorende bergingen en sanitair;

Overwegende dat geen parking bij de horecazaak ingericht wordt;

Overwegende dat de brandweer en de afdeling wegen en verkeer een gunstig advies uitbrachten;

Overwegende dat de uitbreiding meer dan 75m² beslaat zodat het advies van de gemachtigde ambtenaar vereist is;

Gunstig op voorwaarde:

- *het advies van de brandweer is strikt na te leven.*

Het kan het hierboven vermeld eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar bijtreden. Dit advies wordt ook als haar standpunt beschouwd.

...

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 4 augustus 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Na de hoorzitting van 8 september 2010 beslist de verwerende partij op 9 september 2010 als volgt het beroep als niet ontvankelijk te verwerpen en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove van 12 november 2009 haar rechtskracht te laten hernemen:

“...

Overwegende dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen blijkens het attest van aanplakking op 20 november 2009 werd aangeplakt;

dat het beroep op straffe van onontvankelijkheid dient ingesteld binnen een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na deze van aanplakking - 20 november 2009 - gelet op de bepalingen van art. 4.7.21 § 3, 3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;

dat het beroep pas op 4 augustus 2010 en derhalve ruimschoots laattijdig werd ingediend;
dat de door appellant ingeroepen argumentatie betreffende het vermeend niet correct aanplakken van de beslissing niet kan bijgetreden worden; dat betreffende de plaats van aanplakking de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in art. 4.7.19 §2 eerste lid enkel het volgende bepaalt: “Op bevel van de bevoegde burgemeester wordt de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft”; dat de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet bepaalt dat de beslissing aan elke openbare weg waar het terrein aan paalt dient aangeplakt te worden, dit in tegenstelling de aanplakking van het openbaar onderzoek, die volgens het relevante uitvoeringsbesluit aan alle openbare wegen dient aangeplakt te worden;

dat de door appellant ingeroepen beweerde fouten bij het openbaar onderzoek niet dienend zijn bij de evaluatie van de ontvankelijkheid van dit beroep;
dat de aanvrager aangeeft dat de werken al maanden aan de gang waren vooraleer beroep werd ingesteld zodat het standpunt van de aanvrager kan bijgetreden worden dat appellant al meer dan 30 dagen voor het indienen van het beroep op de hoogte kon zijn van de verleende vergunning, wat ook blijkt uit de argumentatie van appellant;
dat het beroep niet voldoet aan voornoemd artikel 4.7.21 § 3, 3° zodat het als niet ontvankelijk dient verworpen.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen bij de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan. Ze stelt ook dat de bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare vergunningsbeslissing is, hetgeen eveneens tot de onontvankelijkheid van de vordering leidt. In haar antwoordnota verwoordt zij dit als volgt:

“... ”

A. Op grond van artikel 4.8.1., 1° punt VCRO, is Uw Raad slechts bevoegd om zich uit te spreken over beroepen die worden ingesteld tegen “vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning”.

In casu is huidige bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.1., 1° punt VCRO, aangezien deze beslissing van de deputatie geen inhoudelijke beoordeling inzake een vergunningaanvraag inhoudt, en dienvolgens dan ook geen vergunning aflevert of weigert.

De bestreden beslissing welke een louter procesrechtelijke beslissing betreft, kan niet door Uw Raad vernietigd worden, waardoor het verzoekschrift dat dergelijke vernietiging alsnog beoogt, onontvankelijk is.

B. Artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO stelt:

“De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden”

Aangezien het beroepschrift van verzoekers overeenkomstig artikel 4.7.21. §3, 3° VCRO laattijdig werd ingesteld, en zij zodoende geen rechtsgeldig beroep instelden tegen een voor hun nadelige vergunningsbeslissing, dient te worden geoordeeld dat huidig verzoekschrift voor Uw Raad onontvankelijk is, op grond van artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO.

Verweerster verwijst ter ondersteuning van haar standpunt naar het Arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 van het Grondwettelijk Hof.

Op blz. 70 van het voornoemde arrest oordeelt het Hof over de vraag in verband met de vormvereisten bij een beroep bij de deputatie:

“B.17.3.2. Artikel 133/71, § 1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt evenwel :

«De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden ».

Bijgevolg kunnen de in het bestreden artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde ontvankelijkheidsvereisten, in zoverre ze ertoe leiden dat een beroep bij de deputatie onontvankelijk wordt verklaard, het recht op toegang tot een rechter, namelijk de Raad voor vergunningsbetwistingen, beperken.

... ”

B.17.4.2. Luidens artikel 133/50, § 4, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, bezorgt de indiener van het beroep bij de deputatie, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs van het feit dat hij een afschrift van het beroepschrift heeft bezorgd aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. In zoverre die bepaling, enerzijds, het recht van verdediging van de aanvrager van de vergunning en van het college van burgemeester en schepenen waarborgt en, anderzijds, de deputatie in staat stelt de ontvankelijkheid van het beroep te waarborgen, streeft ze een wettig doel na. De beperking van het recht op toegang tot de rechter die eruit voortvloeit, is niet kennelijk onredelijk, vermits de indiener van het beroep ermee kan volstaan bij zijn beroepschrift een kopie te voegen van het ontvangstbewijs van de beveiligde zending die hij aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen heeft gericht.

...

Het vijfde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond."

Het Grondwettelijk Hof is klaarblijkelijk van mening dat wanneer een beroep door de deputatie onontvankelijk is verklaard, er dienvolgens geen georganiseerd beroep werd ingesteld, zodat aan het recht om een verzoek bij Uw Raad in te dienen is verzaakt.

...

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen:

"...

Verwerende partij beweert ten onrechte dat de huidige bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare vergunningsbeslissing is in de zin van artikel 4.8.1., 1 e punt VCRO, aangezien deze beslissing van de deputatie geen inhoudelijke beoordeling inzake een vergunningsaanvraag inhoudt, en dienvolgens dan ook geen vergunning aflevert of weigert.

Hierbij gaat verwerende partij eraan voorbij dat de huidige bestreden beslissing zonder meer een voor vernietiging vatbare vergunningsbeslissing is.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van uw Raad d.d. 8 augustus 2011 in de zaak 1011/0210/SA/1/0610 dat luidt als volgt:

"De verzoekende partij heeft op 16 september 2010 administratief beroep ingesteld bij de verwerende partij en dus kan aan de verzoekende partij in se niet worden verweten dat zij verzaakt heeft aan haar recht om zich tot de Raad te wenden.

De omstandigheid dat het administratief beroep bij de verwerende partij onontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid (niet-naleving van artikel 4.7.21. §3,3° VCRO), doet geen afbreuk aan het recht van de verzoekende partij om beroep in te stellen bij de Raad.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, heeft de verzoekende partij wel degelijk een belang bij de onderhavige procedure. De Raad oordeelt immers dat een verzoekende partij, wiens administratief beroep door de deputatie onontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid (niet-naleving van artikel 4.7.21. §3,3° VCRO), belang kan hebben bij de onderhavige procedure voor de Raad, die, via de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep overeenkomstig artikel 4.7.21. §3,3° VCRO, kan leiden tot de vernietiging van de voor de verzoekende partij nadelige beslissing van de deputatie.

De overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011, die de verwerende partij aanhaalt ter ondersteuning van haar exceptie, hebben alleen betrekking op de ontvankelijkheidsvoorwaarden uit artikel 4.7.21, §4 en §5 VCRO, met name het

betalen van de dossiervergoeding en het versturen van een afschrift van het verzoekschrift naar de aanvrager van de vergunning en naar het college van burgemeester en schepenen. De stelling van de verwerende partij dat aan het recht om een beroep in te stellen bij de Raad is verzaakt, telkens wanneer de deputatie een beroep onontvankelijk verklaart, kan niet worden bijgetreden."

Van Acker formuleert het als volgt:

"Het begrip 'vergunningsbeslissing' dient niettemin ruim geïnterpreteerd te worden. Zo wijst de decreetgever er in de memorie van toelichting bijkomend op dat vermeld begrip betrekking heeft op de krachtens de VCRO genomen beslissingen in de vergunningsprocedure en dat hieronder niet enkel de toekenning of de weigering van een vergunning wordt begrepen, maar ook bijvoorbeeld het onontvankelijk verklaren van een administratief beroep.

Een ontvankelijkheidsexceptie waarin een onontvankelijk verklaard administratief beroep kennelijk principieel wordt gelijkgeschakeld met de in artikel 4.8.11, § 1, tweede lid VCRO bedoelde verzaking aan het recht om zich tot de Raad te wenden, kan dan ook niet worden aangenomen. "

(F. Van Acker, 'Raad voor vergunningsbetwistingen', in P. Vansant, V. Tollenaere, I. Leenders, J. Verkest, F. Van Acker, J. Van Den Berghe, P. Van Assche, K. Vanherck en G. Dewolf, Zakboekje Ruimtelijke Ordening 2013, Kluwer, Mechelen, 2012, 487.

Het beroep van verzoekers is ontvankelijk.

Het belang van verzoekers is evident. Het perceel van de verzoekers en het perceel waarop de stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft zijn immers aanpalend.

..."

Beoordeling door de Raad

Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 4 augustus 2010 werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare "vergunningsbeslissing" is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, 2011/1, 195) en dat de verzoekende partijen belang hebben om deze voor hen nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

In dit middel, dat samengesteld is uit drie middelonderdelen, roepen de verzoekende partijen de volgende schendingen in:

" ...

Het eerste middel wordt genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikels

4.7.21 §3, 3° en 4.7.19., §2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikels 5 en 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen. (hierna: besluit openbare onderzoeken) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en met machtsoverschrijding.

Doordat, door de bestreden beslissing beslist het administratief beroep van verzoekers als onontvankelijk te verwerpen aangezien het beroep niet zou voldoen aan artikel 4.7.21 §3, 3° van de VCRO.

Doordat, verwerende partij van mening is dat stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove op correcte wijze werd aangeplakt en dat de fouten bij het openbaar onderzoek niet dienend zouden zijn bij de evaluatie van de ontvankelijkheid van het administratief beroep.

En doordat, de bestreden beslissing geen (afdoende) motivering en staving omvat omtrent de bewering van de vergunningsaanvrager "dat de werken al maanden aan de gang waren vooraleer beroep werd ingesteld zodat het standpunt van de aanvrager kan bijgetreden worden dat appellant al meer dan 30 dagen voor het indienen van het beroep op de hoogte kon zijn van de verleende vergunning.

Terwijl een onregelmatige bekendmaking van een vergunning verleend met schending van het openbaar onderzoek de beroepstermijn in hoofde van de verzoekers niet doet lopen.

Terwijl de stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove aan verzoekers ter kennis werd gebracht bij schrijven dd. 27 juli

zodat het administratief beroep tijdig, dit wil zeggen binnen de 30 dagen na ontvangst van de bestreden beslissing, werd ingesteld.

Terwijl de verwerende partij de plicht heeft om tijdens de administratieve beroepsprocedure uit te gaan van een correcte feitenvinding en daarop haar beslissing dient te staven.

Zodat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.

...

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“...

A. In een eerste middelonderdeel argumenteren verzoekers tegen de vergunningsbeslissing van het CBS van Ninove.

De stelling van verzoekers is dat het openbaar onderzoek in deze zaak niet correct werd openbaar gemaakt.

Verzoekers wierpen dit argument reeds op voor de deputatie.

De deputatie oordeelde hierover terecht:

“dat de door appellant ingeroepen beweerde fouten bij het openbaar onderzoek niet dienend zijn bij de evaluatie van de ontvankelijkheid van dit beroep; “

Immers deze argumentatie doelt op de inhoud van de beslissing van het CBS van Ninove, terwijl de deputatie dergelijke inhoudelijke beoordeling niet mocht maken, nu zij onomstotelijk vaststelde dat het beroep van verzoekers niet binnen de decretaal voorziene beroepstermijn werd ingesteld, en dienvolgens laattijdig en onontvankelijk was.

Evenzo kan dit argument niet dienend worden opgeworpen voor Uw Raad. Dit betreft een inhoudelijk argument tegen de vergunningsbeslissing van het CBS, hetwelke niet de bestreden beslissing is.

Dienvolgens kan dit argument niet tot de onregelmatigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

B.

In een tweede middelonderdeel betwisten verzoekers dat de bekendmaking van de vergunningsbeslissing van het CBS van Ninove correct zou zijn gebeurd.

In het administratief dossier is een attest van aanplakking voorhanden (stuk2) hetwelke stelt dat de vergunningsbeslissing op correcte wijze vanaf 20 november 2009 gedurende 30 dagen werd aangeplakt langsheen de [REDACTED] 211-213.

Verzoekers betwisten deze aanplakking niet, doch menen dat een dergelijke aanplakking eveneens achteraan het bouwperceel, namelijk langsheen de [REDACTED] (straat waarin verzoekers wonen) diende te gebeuren.

Artikel 4.7.19. §2 VCRO stelde, op het tijdstip van de aanplakking van de betreffende vergunningsbeslissing:

“§2 Op bevel van de bevoegde burgemeester wordt de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing gedurende een periode van 30 dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.”

Verzoekers kennen het artikel 4.7.19. §2 VCRO een interpretatie toe dewelke het niet bezit waar zij impliceren dat deze bepaling inhoudt dat langsheen alle aan het bouwperceel palende openbare wegen een aanplakking dient te gebeuren.

In casu stelde de deputatie terecht vast dat volgens het attest van aanplakking de aanvrager, gedurende 30 dagen de beslissing heeft aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, meer bepaald de voorzijde van het bouwperceel, langsheen de [REDACTED].

De stelling van verzoekers dat zolang zij niet op de hoogte zouden zijn gesteld van de vergunningsbeslissing van het CBS, de beroepstermijn in hun hoofde niet zou beginnen lopen heeft geen rechtsgrond. Artikel 4.7.21. §3, 3° stelt immers uitdrukkelijk dat de beroepstermijn voor een derde belanghebbende ingaat de dag na deze van aanplakking.

Verder meent de deputatie, anders dan verzoekers voorhouden, geenszins dat artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken van toepassing zou zijn op artikel 4.7.19. §2 VCRO, noch meent zij dat dit artikel 5 de bepaling van de VCRO uitlegt.

De deputatie haalde dit artikel 5 uit het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de openbare onderzoeken enkel aan om aan te duiden dat, mocht de decreetgever van mening zijn geweest dat een aanplakking aan alle aan het bouwperceel palende wegen diende te worden uitgehangen, hij dit expliciet diende te bepalen, zoals in het voormelde artikel 5 van het Besluit.

Aangezien 4.7.19. §2 VCRO en de daaruit volgende aanplakkingsplicht correct werden toegepast (volledig overeenkomstig de stedenbouwkundige praktijk), kon de deputatie niet anders dan vaststellen dat het beroep van verzoekers meer dan 8 maanden te laat werd ingesteld, en diende zij dienvolgens tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

C. Verzoekers wrijven de deputatie in een derde middelonderdeel onzorgvuldigheid aan omdat zij zondermeer de stelling van de vergunninghouder aanneemt, namelijk dat deze reeds enkele maanden bezig is met de uitvoering van de vergunde werken zodat de verzoekers veel vroeger reeds kennis konden hebben van de verleende vergunning.

Deze overweging van de deputatie is een louter overtollige overweging welke zij in de bestreden beslissing vermeldt om aan te duiden dat naast de absolute

legaliteitsbelemmering om het beroep ontvankelijk te verklaren, ook de feitelijkheden er op duiden dat verzoekers vroeger reeds kennis konden nemen van het bestaan van een vergunning.

Het is niet onredelijk van de deputatie om aan te nemen dat een vergunninghouder start met de werken na het verkrijgen van de vergunning. Aangezien de vergunninghouder beweert te zijn gestart met de werken en als aanwijzing hiervan een aantal facturen kon voorleggen en aangezien de verzoekers geen bewijs van het tegendeel konden aantonen, kon de deputatie in alle redelijkheid aannemen dat er weldegelijk reeds werken werden uitgevoerd.

Nogmaals dient benadrukt dat dit een louter overtollige overweging van de deputatie is dewelke niet tot onregelmatigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Er dient opgemerkt te worden dat, zelfs al mochten er nog geen werken aangevat zijn, het beroep van verzoekers sowieso laattijdig en onontvankelijk was.

Het enig middel van verzoekers is niet ernstig, in de hierboven aangegeven mate onontvankelijk en geheel ongegrond.

...

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“...

A. Beweerde fouten bij bouw aanvraag

9. Aangezien de argumentatie over de bouw aanvraag volledig ondergeschikt is aan de problematiek van de tijdigheid van het hoger beroep.

Wanneer het hoger beroep ontijdig is, is dit onontvankelijk en zijn de beschouwingen over de bouw aanvragen zonder betekenis.

B. Beweerde vormfouten op het vlak van de bekendmaking van de verkregen vergunning en de repercucie op de tijdigheid van het hoger beroep.

10. De beslissing van de Bestendige Deputatie betreft de vaststelling van de laattijdigheid van het hoger beroep door de verzoekende partij.

Artikel 4.7.21 §3, 3° VCRO voorziet dat het beroep door elke andere belanghebbende op straffe van onontvankelijkheid ingesteld dient te worden binnen een termijn van 30 dagen die ingaat de dag na deze van de aanplakking.

De aanplakking werd door de bevoegde diensten van de stad Ninove verzorgd op de [REDACTED] 211-213 op 22.11.2009 en geattesteerd.

Dit betekent dus dat het hoger beroep manifest laattijdig is en niet ontvankelijk.

Door verzoekende partijen wordt gesteld dat ook een aanplakking had dienen plaats te vinden op de [REDACTED], wat echter een totaal onjuiste veronderstelling is.

Met verwijzing naar de tekst van artikel 4.7.19 §2 VCRO beslist de Bestendige Deputatie pertinent dat er dus geen vereiste was om nog eens op de [REDACTED] de bouwvergunning te gaan aanplakken.

11. Aangezien in elke veronderstelling al deze beschouwingen voorbijgestreefd zijn door de omstandigheid dat de Bestendige Deputatie terecht opmerkte dat de werken al

sinds maanden aan de gang waren op het ogenblik dat het hoger beroep werd ingesteld door de verzoekende partijen en het hoger beroep derhalve niet ontvankelijk was.

In de bestreden beslissing valt het volgende te lezen :

"Dat de aanvrager aangeeft dat de werken al maanden aan de gang waren vooraleer beroep werd ingesteld, zodat het standpunt van de aanvrager kan bijgetreden worden dat appellant al meer dan 30 dagen voor het indienen van het beroep op de hoogte kon zijn van de verleende vergunning, wat ook blijkt uit de argumentatie van appellant."

In werkelijkheid werd het hoger beroep in augustus 2010 ingesteld op een ogenblik dat de bouwwerken volledig beëindigd waren, enkel de afwerking diende nog plaats te vinden.

Door het instellen van het hoger beroep werd de verderzetting van de werken evenwel geschorst.

Er dienden op dat ogenblik evenwel geen werken meer aan de buitenkant te gebeuren, enkel nog afwerkingswerken, zoals verfwerken aan de binnenkant.

Dat verzoekende partijen het wel zo ver hebben gekregen dat de diensten van de stad op dat ogenblik zijn binnengekomen en een proces-verbaal werd opgemaakt.

Dit laat evenwel toe vast te stellen dat de tussenkomenende partij dan nog enkel bezig was met de uitvoering van deze verfwerken en het plaatsen van verlichting.

Het feit dat dus eind augustus er enkel nog verfwerken in het restaurant werden uitgevoerd, toont aan dat deze werken ettelijke maanden voordien moeten zijn gestart geweest.

Aangezien hiermee de bemerkingen van de verzoekende partijen over de facturen die dateren van begin 2010 er nog weinig toe doen.

Het is slechts volledigheidshalve dat opgemerkt wordt, alwaar deze facturen allemaal dateren van begin 2010, en facturen slaan uiteraard op werken die voordien zijn uitgevoerd, dit ook bewijst dat de werken duidelijk al vanaf begin 2010 gestart zijn.

Verzoeker verwijst overigens naar het PV van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder d.d. 30.03.2010 (naar aanleiding van het geschil met mevrouw De Duffeleer) welke de aanwezigheid van uitgevoerde werken op dat ogenblik manifest aantoonst.

Wanneer verzoekende partijen derhalve stellen in hun verzoekschrift "het is pas in juni 2010 dat verzoekers werden geconfronteerd met verbouwingswerken op het perceel gelegen te Ninove, [REDACTED] 4", kan zo'n bewering maar getuigen van een totaal gemis aan ernst in de feitenweergave.

Aangezien overigens verzoekende partijen zelf aangeven op 09.06.2010 een aanvraag te hebben gestuurd aan het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Ninove voor het opvragen van de vergunning, met mogelijke herhaling op 29.06 en 23.07, en dit enkel maar kan getuigen van een gebrek aan diligent optreden.

Voor aangelegenheden met vervaltermijnen dienden verzoekende partijen meteen hun hoger beroep in te stellen, en wanneer ze kennis wensten te hebben van de termen van

de beslissing van het college dienden ze zich te begeven naar de gemeente zelf om daar onmiddellijk inzake te hebben van de beslissing van het college.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In een eerste middelonderdeel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 5 en 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen. Dit gezien er enerzijds nooit een bekendmaking zou zijn aangeplakt op de [REDACTED], zijnde een openbare weg waaraan het bouwperceel paalt, en de verzoekende partijen anderzijds ook nooit in kennis zouden zijn gesteld van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning.

De Raad stelt vast dat dit middelonderdeel betrekking heeft op de eventuele onwettigheid van de in eerste aanleg verleende stedenbouwkundige vergunning. Het middelonderdeel is derhalve onontvankelijk. Het belang van de verzoekende partijen is immers noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep tegen de verleende stedenbouwkundige vergunning al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

2.

In een tweede middelonderdeel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 4.7.21 §3, 3° en 4.7.19 §2 VCRO en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de machtsoverschrijding. Dit gezien de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet alleen diende te worden aangeplakt aan de [REDACTED] 211-213, doch ook aan de [REDACTED] 4, gezien beide percelen volgens de verzoekende partijen dienen te worden aanzien als “*de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft*”.

De verzoekende partij is een derde belanghebbende voor wie de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Artikel 4.7.19, § 2 VCRO, zoals van toepassing op het moment van de aanplakking, luidt als volgt:

“Op bevel van de bevoegde burgemeester wordt de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.

De bevoegde burgemeester waakt er over dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De burgemeester of zijn gemachtigde attesteert de aanplakking. Op eenvoudig verzoek levert het gemeentebestuur een gewaarmerkt afschrift van dit attest af aan elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2.”

In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011 werd met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen:

“...

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de

beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

...

De aanplakking werd derhalve als een geschikte vorm van bekendmaking beschouwd, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid diende te waken en te attesteren over de aanplakking.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing enkel werd aangeplakt aan de ■■■■■ 211-213, dit is de straat van het perceel in kwestie, en niet aan ■■■■■ 4, zijnde het perceel waarop de keuken, bergingen, magazijn en sanitair van het restaurant zich situeren en dat paalt aan de woning van de verzoekende partijen. Hierdoor zouden zij niet op de hoogte zijn geweest van het feit dat de verwerende partij een beslissing had genomen over de aanvraag van de tussenkomende partij.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een perceel dat in hoofdzaak gelegen is aan de ■■■■■ 211-213. Langs deze weg is immers het hoofdgebouw en de hoofdingang ervan gelegen. Dit is overigens ook het adres zoals vermeld op de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, de stedenbouwkundige vergunning zelf en op de kadastrale legger van het perceel. De verzoekende partijen betwisten niet dat de mededeling van de bestreden beslissing gedurende dertig dagen aldaar werd aangeplakt en dat de aanplakking zichtbaar en leesbaar was vanaf de openbare weg. Door voor te houden dat een stedenbouwkundige vergunning niet alleen op het adres dat vermeld wordt op de stedenbouwkundige vergunning zelf moet worden aangeplakt, geven de verzoekende partijen aan artikel 4.7.19 §2 VCRO een betekenis die niet strookt met de tekst van dit artikel.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.

In het derde middelonderdeel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de machtsoverschrijding. Dit gezien de bestreden beslissing geen afdoende motivering en staving zou omvatten omtrent de bewering van de vergunningsaanvrager “*dat de werken al maanden aan de gang waren vooraleer beroep werd ingesteld zodat het standpunt van de aanvrager kan bijgetreden worden dat appellant al meer dan 30 dagen voor het indienen van het beroep op de hoogte kon zijn van de verleende vergunning.*”

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij, zoals uit de bespreking van het tweede middelonderdeel is gebleken, in het bestreden besluit reeds op basis van een correct motief tot de conclusie is gekomen dat het hoger beroep van de verzoekende partijen diende te worden afgewezen als onontvankelijk op basis van artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, zodat het niet noodzakelijk was dat er nog een onderzoek plaatsvond omtrent het door de aanvragers beweerde al dan niet al maanden aan de gang zijn van de werken op het ogenblik dat het, laattijdig, beroep werd ingesteld. Enkel dit motief kan immers volstaan om de beslissing te schragen.

Het derde middelonderdeel is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer ██████ is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 17 december 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Wouter HAELEWYN, voorzitter van de achtste kamer,
 met bijstand van
Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Eddie CLYBOUW

Wouter HAELEWYN